

Crucea – W. Trotter

Nu există nimic care poate fi comparat cu crucea

Aceasta este adevărat. Crucea stă și va sta pentru totdeauna în mărimea și măreția ei unică în centrul veșniciei, spre uimirea oricărei creaturi dotată cu inteligență, ca stâlp pe care sunt gravate de neșters răutatea și ura omului căzut, precum și bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Ea se ridică din umbrele trecutului, înconjurată de strălucire de lumină și întuneric, de credincioșie și trădare, dreptate și păcat, har și judecată, îndurare și cruzime, dragoste și ură. În lumina ei se revelează inima cerului, sunt dezvelite adâncimile cele mai profunde ale păcatului. Binecuvântarea și blestemul își ridică acolo simultan glasul. Valurile vinovăției umane se rostogolesc negru intens și totodată oceanul de puritatea cristalului al harului divin înghite totul în torentul său crescând. Trecutul și viitorul nu cunosc ceva asemănător. La cruce a avut loc păcatul cel mai mare, pe care creatura l-a făcut vreodată, și crucea este desfășurarea cea mai puternică a harului nesfârșit venit de la Dumnezeu. Acolo este locul unde omul a fost verificat în profunzimea lui și unde îndurările lui Dumnezeu s-au revelat în toată adâncimea lor. Acolo creatura vrăjmașă și-a ridicat mâinile nelegiuite cu intenții criminale împotriva Creatorului ei, și răspunsul Creatorului a arătat o dragoste nespus de mare, fără limite. Crucea este martorul unei răutăți, pe care omul nu o mai poate depăși, și o arătare de har pe care Dumnezeu Însuși nu o mai poate repeta într-o astfel de dimensiune. Domeniul celor pierduți nu poate înțelege toată mânia, tot blestemul, toată judecata, toată durerea, care au înconjurat Golgota și cerul însuși nu este destul de larg să exprime detaliat câtă dragoste, cât har și câtă îndurare s-au revelat la cruce.

Problema referitoare la bine și la rău a fost tratată acolo în toată dimensiunea ei, a fost rezolvată și pusă în ordine pentru totdeauna. Toate puterile binelui și răului erau adunate, păcatul s-a ridicat în toată puterea lui împotriva lui Dumnezeu, și Dumnezeu S-a arătat să facă judecată asupra păcatului. Niciodată mai înainte creatura rebelă nu a îndrăznit așa de mult, niciodată mai înainte păcatul nu și-a ridicat așa de obraznic capul în universul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu era în mâinile păcătoșilor. Tot iadul era în mișcare. Părea să fi venit momentul potrivit să fie înlăturate hățurile cerului. Furia națiunilor, conspirația iudeilor, răutatea lumii – toate erau împotriva lui Hristos. Ei nu voiau ca Acesta să stăpânească peste ei! Puterile iadului se ridicaseră, căpeteniile și autoritățile și-au mobilizat forțele pentru lupta finală. Ultimul luptător al regiunii subpământene a fost adus, toată falanga răutății s-a înarmat pentru lupta înverșunată în care nimeni nu voia să cedeze și în care trebuia să se decidă victoria definitivă pentru Dumnezeu sau pentru rău.

Ceasul omului

Isus vorbește despre el ca „*ceasul vostru*” (Luca 22.53). Începând de la căderea în păcat și până în ceasul acesta omul a fost ținut în șah prin mâna lui Dumnezeu. Înainte de ceasul acesta el a fost păzit în har, să împlinească pe deplin gândurile inimii sale. El a stricat pământul și l-a umplut cu violență, a vărsat sânge nevinovat, a încălcat Legea, a onorat demonii, a omorât pe robii lui Dumnezeu și au urât pe Hristos, care a venit în lume în har și

dragoste. Dar Dumnezeu a pus frâu dușmăniei lui, care l-a împiedicat să facă ceea ce la urma urmei el ar fi vrut cu plăcere să facă. Mânat de ura neîntemeiată a inimii sale nemiloase, păcătoase, a vrut uneori să omoare pe Isus cu pietre, dar într-un fel sau altul a fost împiedicat mereu să îndeplinească intențiile sale criminale.

Acum însă sosise ceasul omului. Barierele, care erau puse înaintea furiei sale, au fost îndepărtate, căpăstrul și hățul ca obstacol în împlinirea deplină a intențiilor sale au fost date la o parte. Pentru prima dată de la căderea în păcat el simțea ce era libertatea, în măsura în care este vorba de libertatea de sub stăpânirea lui Dumnezeu. El este acum liber de controlul dumnezeiesc și nestingherit în această privință. El prezintă universului cum se folosește el de această libertate.

Sărman om! Libertatea lui a devenit – ca întotdeauna – ruina lui. Ca și turma de porci a gadarenilor s-a prăvălit fără oprire pe panta abruptă, cu capul în jos spre pierzare, și era aceeași putere care i-a dus pe amândoi la decădere – autoritatea întunericului, care caracteriza păcatul omului. El trebuia ori să fie păzit de puterea lui Dumnezeu, ori să fie prăbușit de diavolul în pierzare. La ce i-a folosit „libertatea” sa? Ea l-a făcut numai să devină o unealtă a diavolului. Mândru, ambițios peste măsură, rebel, fără încredere în Acela care a trimis pe singurul lui Fiu pentru mântuirea omului, el a vrut să-și clădească singur fericirea. El a protestat împotriva faptului că Dumnezeu Se îngrijea de el. El voia să meargă pe drumul lui propriu, să hotărască singur cu privire la sine însuși.

Îngrozitoare orbire! Într-o privință era adevărat, că niciodată mai înainte el nu a fost așa de liber, dar pe de altă parte niciodată el nu a fost un așa sclav ca în ceasul acesta. Tocmai libertatea lui a fost cea care l-a predat pe deplin în mâinile lui satan.

Răutatea iudeilor a pus în uimire pe guvernatorul păgân, lașitatea lui Pilat a pus în uimire lumea. La trădător însă se arată o infidelitate așa de profundă a inimii omului, că chiar respectul natural față de sine însuși detestă fapta sa. Când el a înfăptuit-o, viața i-a devenit insuportabilă; în disperare se duce și se spânzură.

Înainte să înceapă ceasul omului, luminile, făcliile și armele din mâinile bărbaților puternici și hotărâți nu puteau insufla nici o frică lui Petru; dar după începutul acestui ceas, simpla întrebare a unei roabe din palatul marelui preot l-a umplut cu o groază de nedescris, așa că acest fiu al lui Iona, care iubea cu adevărat pe Domnul și în alte situații s-a dovedit plin de curaj, cu toată afirmația categorică însoțită de jurământ și blestem tăgăduiește că el l-ar fi cunoscut vreodată. Însă ceilalți ucenici, care pe muntele măslinilor s-au lăudat în același fel, dispăruseră acum. Numai ucenicul, pe care-l iubea Isus, era lângă El în timpul interogării Lui, dar ca protejat al marelui preot (Ioan 18.15). Era ceasul omului și al puteri întunericului, și nimeni nu se putea dovedi a fi statornic în acel ceas, numai prin puterea lui Dumnezeu. Ce ceas!

Toate categoriile de oameni erau reprezentați, însă orice suflet omenesc era umplut de ură absurdă împotriva Omului durerii smerit. Pilat Îl remite batjocurii și biciuirii, cu toate că a trebuit să recunoască că el nu a găsit nici o vină la El (Luca 23). Irod și soldații lui l-au tratat cu dispreț, l-au încununat cu spini, și în chip batjocoritor și-au plecat genunchii înaintea Lui. Preoții, care aveau misiunea să intervină în favoarea cuiva, ca să-l nimicească l-au judecat și l-au acuzat, aplicând împotriva lui Legea, pe care El a împlinit-o și a respectat-o. Un tâlhar a fost preferat în locul Aceluia care a copleșit poporul cu har și binecuvântări. Un criminal a fost preferat în locul Prințului vieții. El i-a săturat cu pâine, ei l-au răsplătit cu lovituri. El a vindecat pe bolnavii lor, ei l-au răsplătit cu o moarte plină de chinuri pe cruce, și pentru

cuvintele de har ale gurii Sale au îngrămădit blesteme pe capul Lui încununat cu spini. De ce toate acestea? Niciunul dintre ei nu puteau să dea un răspuns logic la această întrebare. În ceasul acela palatul marelui preot era un iad, căci sfatul demonilor era convocat acolo.

Omul era mânat de o autoritate pe care el însuși nu a cunoscut-o așa. El a respins pe Dumnezeu, care până atunci l-a reținut de la răul cel mai mare, și prin aceasta a ajuns sub controlul altuia, care l-a împins valvârtej la pierzare pe un drum pe care el de fapt merge cu cea mai mare plăcere. Hăituit de frica sa, înflăcărat prin poftele sale, mânat de mândria sa, furios în ura sa, neîndurător și total împietrit în conștiința sa prin păcat, nimic nu-l poate satisface în poftele lui josnice și stricate, aprinse de influențele diabolice, decât numai umilirea, chinul sufletesc și moartea Aceluia care „*umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului*” (Faptele Apostolilor 10.38). Era într-adevăr ceasul omului – un ceas al nebuniei nestingherite.

Puterea întunericului

Spiritualul este văzut în ceea ce este material. Nu răsună nici un sunet de trompetă din partea puterilor întunericului, nici un tunet al carelor de război demonice, nici o defilare războinică a trupelor înarmate, și cu toate acestea de la crearea lumii nu a fost un astfel de moment în care puterile spirituale au fost într-o asemenea mișcare. Abisul răului a aruncat afară miliardele sale. Golgota mișuna de mulțimea imensă a armatelor răului. Toate acestea se desfășurau fără zgomot, asemenea rotirii planetelor. S-au auzit însă acuzațiile false, neîntemeiate ale conducătorilor lui Israel, urletele gloatelor brutale de la palatul marelui preot: „*Ia pe Acesta, ... Răstignește-L! Răstignește-l!*” și glumele lor deșarte și gălăgia, atunci când L-au dus pe Isus la locul de judecare.

S-a spus că iadul râdea, dar luat în sens adevărat nu era așa. Cu siguranță era un triumf al lui satan, să orbească total pe om pentru faptul că el și-a sinucis sufletul, dar râsul nu era de partea aceluia care conducea lupta împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său. Iadul nu a fost niciodată în stare să râdă, și nici nu va fi. El era și este mult mai preocupat cu întristarea, decât ca să râdă, și el nu este niciodată sigur de biruință, ca să poată râde. Dumnezeu este Cel care râde, și anume El râde de neputința omului și a iadului; căci El este atotputernic și nu cunoaște nici o înfrângere. Însă satan a avut de prea multe ori parte de înfrângere, că planurile lui au fost zădărnicate, înțelepciunea lui anihilată, puterea lui nimicită, ca să poată râde. La cruce a râs numai omul, unealta orbită, sărmană a lui satan, și râsul lui a fost un râs de dispreț, având în vedere durerea nespuse de mare a Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului și Prietenului Său.

Și cât de mare a fost această durere! S-a spus că cu cât este mai înaltă treapta pe care stă creatura, cu atât mai mare este sensibilitatea ei față de durere, cu cât te cobori mai mult în creație, cu atât mai mică este sensibilitatea. Ce trebuie să fi însemnat aceste râsete pentru Întâiul născut din toată creația, pentru Acela care simțea totul în mod desăvârșit, a cărui natură nu cunoștea împietrirea? El a simțit în cel mai înalt grad orice ocară, care I se aducea. El era în cântecul chefliilor, disprețuit și lepădat de oameni, ocărât și batjocorit de aceia pentru ale căror suferințe El a avut cea mai profundă compasiune. Trădarea din partea lui Iuda, tăgăduirea lui Petru L-au străpuns în adâncul inimii. În situații grele unii oameni devin capabili prin mândria lor să suporte nerecunoștința, insulta și lovirea cu o liniște uimitoare.

Inima lor poate fi asemenea unui cuptor, dar duhul lor mândru și voința lor neînduplecată înăbușă pornirile sufletului, așa că din furia lăuntrică nu se vede nimic în afară.

Dar în Isus Cel blând și smerit nu era loc pentru mândrie. El nu a trebuit să stăpânească nici un gând de răzbunare, nu a trebuit să înfrâneze nici o mânie. „*El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura; ca un miel pe care-l duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura*” (Isaia 53.7). El mărturisește: „*Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obraji înaintea celor ce Îmi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de insulte și de scuipări.*” (Isaia 50.6). În Psalmul 22 El numără pe dușmanii Săi și aduce toată povara suferințelor Sale la cunoștința Tatălui. Câini L-au înconjurat, o ceată de răufăcători dădeau târcoale împrejurul Lui, gura leului și coarnele bivoliilor Îl amenințau.

Realmente, toată răutatea lumii s-a ridicat împotriva Lui. Satan era prezent cu toată puterea lui, și omul, care s-a dovedit a fi de bună voie unealta lui. Da, Dumnezeu Însuși S-a arătat în judecata asupra păcatului, și sfântul Om al durerii a fost făcut păcat și tratat de Dumnezeu așa cum merita păcatul. Fântânile adâncimii judecății divine s-au deschis, ferestrele cerului s-au deschis, potopul îngrozitor al mâniei, al blestemului și răzbunării pentru păcat a lovit capul Său plecat. „*Scapă-mă, Dumnezeule, căci apele mi-au pătruns până la suflet. Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține; am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul meu*” (Psalm 69.1,2). Ca și Iona El a coborât – însă în suferințele sufletești – până la temeliiile pământului, „*zăvoarele pământului Mă încuiau pe vecie*” (Iona 2.6). „*Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine*” (Psalm 42.7). Toate suferințele Sale nespuse de mari, nesfârșite, și-au găsit expresia în strigătul smuls din inima Sa: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27.46). Dar în felul acesta a fost judecat orice rău, satan a fost dat pe față ca și căpetenie și dumnezeul lumii acesteia și puterea lui a fost frântă pentru totdeauna. Înțelepciunea lumii s-a dovedit a fi nebunie înaintea lui Dumnezeu, căci ea niciodată nu L-a cunoscut. Iar omul s-a dovedit incorigibil de rău; ura din inima lui împotriva lui Dumnezeu a devenit vizibilă. Dimpotrivă Dumnezeu S-a revelat în bunătate și dragoste desăvârșită față de oameni, care cu toată vrăjmășia lor erau subiecte ale acestei dragoste.

Isus a fost văzut ca Cel desăvârșit, cum El a glorificat pe Dumnezeu chiar și atunci când a fost părăsit de El. El a venit să facă voia lui Dumnezeu, oricât L-ar fi costat aceasta – El nu S-a abătut de la acest plan. Nu se cuvine unei creaturi să mustre pe Creatorul ei, unui slujitor să pună la îndoială înțelepciunea voii stăpânului său, unui om să critice căile lui Dumnezeu. Isus a luat locul creaturii, slujitorului și omului și în toate acestea S-a dovedit a fi desăvârșit. Veșnic să I se aducă laudă!

Gloria Domnului Isus

La această cruce a fost glorificat Fiul Omului. Toate motivele naturii Sale au fost date pe față; desăvârșirea nesfârșită a devenit vizibilă. Nici o bătaie a inimii Sale nu a tăgăduit credințioșia față de Acela care L-a trimis. El nu a dat loc nici unui gând egoist și S-a reținut de la orice evaluare a lucrurilor. Totul a fost adus de El în legătură cu Dumnezeu. El a înfăptuit lucrarea, care I s-a încredințat, fără murmur, fără cumpăniri sau obiecții din partea Lui – „*pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, fac așa cum Mi-a poruncit*” (Ioan 14.31). Minunat, Stăpân și Domn desăvârșit!

Înainte ca El să ia locul unui slujitor, înainte ca Lui să-I fie pregătit un trup, Lui I-a fost cunoscut ce includea aceasta în sine – El a știut totul mai dinainte. Înainte ca El să devină Om, El a evaluat pe deplin greutatea îngrozitoare a acelei judecăți, pe care El voia s-o ia asupra Sa. El a fost deplin conștient că primirea chipului de rob obliga la ascultare fără ezitare față de orice poruncă pe care El o va primi. Și cu toate acestea El S-a hotărât – oricât ar costa – să facă voia lui Dumnezeu. De aceea, deoarece El avea chipul lui Dumnezeu, nu a considerat un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a smerit pe Sine Însuși (S-a făcut nimic) și a luat chip de rob, „*făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*” (Filipeni 2.6-8).

Cât de strălucitor a luminat gloria morală a Domnului Isus și desăvârșirea Sa în mijlocul întunericului de pe Golgota! Să ne amintim că acolo El – trădat, tăgăduit, părăsit de ucenicii Săi, strâmtorat de o lume păcătoasă, care sta sub influența autorității întunericului, batjocorit, ironizat și pe deasupra tuturor acestora părăsit de Dumnezeu – stătea absolut singur. Și în acest ceas, în această singurătate, cu putere divină El a ridicat stâlpii universului moral, a pus o temelie pentru ei, care niciodată nu va mai putea fi zguduită de vreun vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu a fost glorificat în El

Dreptatea lui Dumnezeu s-a dovedit, sfințenia Sa a fost păstrată, autoritatea Lui a fost respectată, adevărul Lui a fost apărut, dragostea Lui a fost revelată. Bătălia îngrozitoare între forțele binelui și răului a fost luptată până la biruință la cruce de Mântuitorul profund umilit, care S-a dat pe Sine Însuși, pentru ca orice problemă să poată fi dezbătută și rezolvată spre glorificarea și onoarea lui Dumnezeu pentru toate timpurile. Acum lupta a încetat, forțele răului au fost zdrobite, binele a triumfat. Orice dușman a fost învins. Dumnezeu a exercitat dreptatea, câmpul Îi aparține, diavolul a fost nimic, moartea a fost distrusă (1 Corinteni 15.54); Apocalipsa 20.14). Păcatul a fost condamnat, păcatele noastre au fost îndepărtate (Romani 3.25), omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu El (Romani 6.6). Câmpul de luptă a confirmat pe Dumnezeu așa de deplin, ca și cum niciodată nu ar fi existat vreun vrăjmaș. Curățirea definitivă a cerurilor și pământului este numai o chestiune de timp; puterea îngerilor este suficientă pentru a face această curățire (Apocalipsa 12.7-9; Matei 13.49-50). Credinciosul este făcut una cu El în ceea ce privește viața și natura lui, înrudirea și favoarea, cu Cel care în acele ceasuri îngrozitoare a fost găsit credincios pentru Dumnezeul Său.

Natura și caracterul lui Dumnezeu au fost justificate și clarificate cu privire la rău. Faptul că creatura păcătoasă a fost cauza pentru cruce și că rezultatele ei s-au revărsat spre el ca binecuvântare, este fără îndoială sublim. Că binele este numai de partea lui Dumnezeu, că El totdeauna a acționat față de om numai în bunătate, har și dragoste, a fost dovedit, dar totodată a fost dovedit că omul în carne, omul după ordinea lui Adam, capul decăzut, a respins pe Dumnezeu, în oricare caracter El S-ar fi revelat. Dar crucea este finalul legitim al acestui om înaintea lui Dumnezeu. Punerea lui la probă s-a terminat acolo. S-a dovedit că în natura lui cea mai lăuntrică el era în vrăjmășie cu Dumnezeu. Omul acestei rânduiei nu mai are nici o legătură cu Dumnezeu. El a fost deja condamnat și legitim dat la o parte.

Dar crucea a fost și creuzetul în care valoarea morală, caracterul ales al Omului al doilea a fost încercat până la extrem și rezultatul a fost că la acest Om nu a fost deloc zgură, nu a fost

nimic care să dezonoreze pe Dumnezeu. S-a arătat mai degrabă că la El tot a fost deosebit de plăcut. De la această cruce s-a ridicat spre Dumnezeu un parfum așa de intensiv, că a putut să anihileze toate mirosurile dezgustătoare, care s-au ridicat dintr-o lume stricată. Dumnezeu a fost glorificat pe locul unde El a fost dezonorat, și câștigul, pe care crucea Fiului Său preaiubit I l-a adus, este nespus mai mare decât pierderea pe care El a suferit-o prin primul om rătăcit, Adam, și prin răutatea urmașilor lui.

Locul nostru și partea noastră sunt în acest Hristos și la acest Hristos înviat dintre morți (Efeseni 1.3-7; 2.6). El este viața noastră (Coloseni 3.4), noi trebuie să purtăm chipul Lui (Romani 8.29), Tatăl Său este Tatăl nostru, Dumnezeul Său este Dumnezeul nostru (Ioan 20.17). Noi stăm în aceeași dragoste, har și favoare în care stă El; căci noi am fost grațiați prin El (1 Ioan 4.17). Să călcăm pe urmele aceluia apostol binecuvântat și ucenic, care putea spune: *„dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El”* (Filipeni 3.7-9). Și: *„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume”* (Galateni 6.14). Persoana lui Hristos și crucea Sa erau totul pentru Pavel. Sunt ele totul și pentru noi?